

Full diocesà

1 d'abril del 2018

p4 – 24 hores per al Senyor

p8 – "Defecte en la mirada", glossa del bisbe

Caramelles de St. Martí de Tous (Creu de St. Jordi)

Pasqua: un diumenge que dura 50 dies

El temps pasqual és el més fort de tot l'any, que s'inaugura amb la Vetlla Pasqual i se celebra durant set setmanes fins a Pentecosta. La Pasqua és el «pas» de Crist, que ha passat de la mort a la vida, a la seva existència definitiva i gloriosa. És la Pasqua també de l'Església, el seu Cos Místic, que és introduïda en la Vida Nova del seu Senyor per mitjà de l'Esperit Sant.

El temps pasqual comprèn cinquanta dies (en grec, «pentecosta»), viscuts i celebrats com un sol dia: «Els cinquanta dies que hi ha entre el diumenge de Resurrecció i el diumenge de Pentecosta s'han de celebrar amb alegria i joia, som si es tractés d'un sol i únic festiu, com un gran diumenge» (Normes universals de l'Any Litúrgic, núm.22).

L'origen de la Cinquantena es remunta als orígens de l'Any Litúrgic. Els jueus tenien la festa de les Setmanes (Dt 16,9-10), festa inicialment agrícola i posteriorment commemorativa de l'Aliança en el Sinaí, al cap de cinquanta dies de la Pasqua. Els cristians van organitzar molt aviat set setmanes, però per prolongar l'alegria de la Resurrecció i per celebrar-la al final dels cinquanta dies amb la festa del do de l'Esperit Sant. Ja en el segle II tenim el testimoni de Tertul·lià, que parla que en aquest temps no es dejuna, sinó que es viu una prolongada alegria.

La litúrgia insisteix molt en el caràcter unitari d'aquestes set setmanes.

(Continua a la pàgina 6.)

«Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo»

Diumenge de Pasqua / Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà unguint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.» (10,34a.37-43)

Salm responsorial

Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo. (Salm117)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria. (3,1-4)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tretta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no

sabem on l'han posat.» Llavors Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrere d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc. Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts. (20,1-9)

«Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts»

La resurrecció dels morts

Jean Hakolimana, prev.

En el credo, l'article de la resurrecció dels morts va acompanyat per dos més que li donen context i ampliació: la remissió dels pecats i la vida perdurable. Aquests dos són altres vessants de la fe en la resurrecció. Confessar la resurrecció és afirmar que en Déu res no està perdut, que tot ho porta al seu compliment. Per la resurrecció, confessem que en allò que quedaria desfet, mig fet o mal fet per raó de les nostres limitacions i flaqueses, Déu hi ha disposat una sortida exitosa que només ell pot assegurar. Confessar la resurrecció és posar l'èxit i la victòria de la vida com l'horitzó últim de la realitat humana. És reconèixer que la darrera paraula de la nostra vida no és ni el fracàs, ni les dificultats, ni la mort. D'aquí s'entén l'ampliació dels dos altres articles: la remissió dels pecats i la vida perdurable.

La remissió dels pecats forma part d'aquesta sortida que Déu dona a la nostra realitat, molt més enllà dels seus límits naturals. Perdonant, Déu infon en les nostres vides quelcom diví, fent sorgir la puresa com del no-res. A més, la remissió dels pecats ens dona oportunitat i responsabilitat per a participar en el procés de la resurrecció. Quan ens esforcem a perdonar, permetem que aquella victòria del bé sobre el mal comenci a fer-se realitat. Contribuïm a la resurrecció dels nostres germans en quant facilitem l'actualització de l'obra final de Déu en el nostre temps. No ho fem solament per als altres, sinó també per a nosaltres. Quan perdonem, obrim pas a la vida perdurable; a allò que l'original del credo anomena *vitam venturi saeculi*, la vida del segle venidor, del qual comencem a posar gèrmens amb el nostre obrar misericordiós.

La imatge

Encara no havien comprès que ell, el Messies, havia de ressuscitar d'entre els morts. Ni elles, ni els apòstols. El divendres havien vist morir el Mestre a la creu.

Ara s'espanten quan l'àngel els anuncia que no és entre els morts, i se'n van; per por no ho diuen a ningú. Hauran d'acomplir el manament de l'àngel d'anar a Galilea; allà el veuran com a Senyor i Font de Vida. Al·leluia!

Les tres Maries a la tomba (1876). W. Bouguereau

Lit. hores: Setmana I

2 dilluns

—Sant Francesc de Pàola, ermità (1416-1507)
—Santa Elba, abadessa (*870)
Fets 2,14.22-32 / Salm 15 / Mateu 28,8-15

3 dimarts

—Sant Ricard, bisbe (1197-1252)
Fets 2,36-41 / Salm 32 / Joan 20,11-18

4 dimecres

—Sant Plató, abat (*814)
Fets 3,1-10 / Salm 104 / Lluc 24,13-35

5 dijous

—Sant Vicenç Ferrer, prevere (1350-1429)
Fets 3,11-26 / Salm 8 / Lluc 24,35-48

6 divendres

—Sant Guillem, abat (*1202)
Fets 4,1-12 / Salm 117 / Joan 21,1-14

7 dissabte

—Sant Joan Baptista de la Salle, prevere (1651-1719)
Fets 4,13-21 / Salm 117 / Marc 16,9-15

8 diumenge II o de la Divina Misericòrdia / Cicle B

—Sant Amanci, bisbe (*446)
Fets 4,32-35 / Salm 117 / 1Joan 5,1-6 / Joan 20,19-31

24 hores per al Senyor, a Tàrrega i Solsona

Josep Castellà / Parròquia de Solsona

A la parròquia de Tàrrega, els dies 16 i 17 de març, seguint les indicacions del papa Francesc, se celebraren les «24 hores per al Senyor», pregant així per la renovació de la parròquia i el món, com també tenint presents altres necessitats. Des de les 9 del vespre del dia 16 fins al dia 17 a les 8 del vespre, es féu aquesta pregària continuada per torns a la capella de la Mare de Déu dels Dolors i del Santíssim de l'església parroquial.

Aquestes s'iniciaren a les 9 del vespre, després d'una eucaristia, amb l'adoració del Santíssim i fent-se una pregària de lloança i sanació, amb imposició de mans del rector, Mn. Josep Maria Vilaseca, acompanyat de Mn. Josep Camprubí i del diaca Joan Novell.

Continuaren el dia 17 amb un rosari a les 5 de la matinada, més tard rés de laudes, viacrucis a 2/4 d'11, a les 12 del migdia l'àngelus, a les 3 de la tarda, celebració de l'hora de la Divina Misericòrdia. Tancant aquesta especial celebració a les 7 del vespre, hi hagué uns moments de meditació, seguits del rés del rosari i vespres i acabant amb la missa vespertina del dissabte oficiada, per Mn. Vilaseca.

En el transcurs d'aquestes 24 hores hi hagué diversos moments de reflexió, amb música de fons, i també altres de si-

lenci, administrant-se el sagrament del perdó. Cal dir que el balanç ha estat positiu per part de la feligresia targarina.

A la parròquia de Solsona, inspirats en el Salm 130,4 («Però ets tu el qui dones el perdó»), el divendres 9 de març, de les 9 del matí fins a les 9 del matí del dissabte, dia 10 de març, a la capella del Santíssim de l'església del Cor de Maria es va dur a terme l'exposició de Jesús Eucaristia. Hi va haver moments de reflexió, de música de fons, també de silenci... per a ajudar a estar amb el Senyor.

A més a més, hi hagué la possibilitat, durant la major part del dia, de rebre el sagrament del perdó. La valoració ha estat molt positiva, ja que hi va haver molta assistència, cosa que fa plantejar la possibilitat de fer-ho un cop al mes.

Festa dels Sants Màrtirs a Cardona

Coral Cardonina / Foto: Montse Canal

El diumenge 4 de març, Cardona va celebrar solemnement la festa dels seus patrons, els sants màrtirs Celdoni i Ermenter. Al matí, un ofici solemne cantat per la Coral Cardonina i amb la participació d'una vintena d'escolans va centrar la celebració litúrgica de la jornada. A més, la missa va ser molt participada i preparada pels infants de la catequesi, com ja és costum durant tota la Quaresma.

A la tarda, a la cripta de l'església parroquial, la musicòloga manresana Glòria Ballús va oferir una instructiva i amena xerrada a l'entorn del patrimoni musical cardoní. La Dra.

Ballús ha publicat diferents estudis sobre la història musical de la vila ducal i en aquesta xerrada va fer un repàs de la tradició musical coral i etnològica cardonina, il·lustrat profusament amb imatges i documents històrics. Gran estudiosa dels goigs populars, va reivindicar la tradició centenària dels goigs cardonins dedicats als Sants Màrtirs i a la Mare de Déu del Patrocini.

En finalitzar, el públic que omplia la cripta parroquial va entonar unes estrofes dels goigs dels patrons cardonins per acomiadar l'aplaudida conferenciant.

Representació de la Passió medieval de Cervera

A les portes de la Setmana Santa, i per tercer any consecutiu, Cervera va voler representar de nou la seva històrica Passió medieval en el lloc on originàriament va néixer: l'església de Santa Maria. El dissabte 17 de març, a les 6 de la tarda, amb llum natural a més de torxes i espelmes i sense megafonia, es donava l'inici d'aquesta representació.

Els textos, que també foren els originals escrits pels preveres cerverins Pere Ponç i Baltasar Sança l'any 1534, van fer mostrar molt d'interès i curiositat a les quatre-centes persones que hi van assistir.

Els diferents mitjans de comunicació que hi van treballar també es varen fer ressò de com s'havia representat i en feren una valoració positiva.

Informa: Joan Riu.

El pas de Crist, el Senyor, de la vida a la mort

L.V.

(Prové de la pàgina 1.)

La primera setmana és l'Octava de Pasqua, en què els batejats la nit de la Vetlla Pasqual eren introduïts a una més profunda sintonia amb el Misteri de Crist que la litúrgia celebra. L'Octava de Pasqua acaba amb el diumenge de l'octava, anomenat *in albis*, ja que aquell dia els acabats de batejar es treien, en altres temps, els vestits blancs que havien rebut el dia del seu baptisme.

Dins de la Cinqüentena se celebra l'Ascensió del Senyor, ara no necessàriament al cap de quaranta dies de la Pasqua, sinó el diumenge setè de Pasqua, perquè la preocupació no és tant cronològica com teològica, i l'Ascensió pertany senzillament al misteri de la Pasqua del Senyor. I conclou tot amb la donació de l'Esperit per Pentecosta.

La unitat de la Cinqüentena queda també subratllada per la presència del ciri pasqual encès en totes les celebracions, fins al diumenge de Pentecosta. Els diversos diumenges no es diuen, com abans, per exemple, «Diumenge III després

La unitat dels cinquanta dies de la Pasqua queda subratllada per la presència del Ciri Pasqual encès.

Crist ressucitat, de Murillo.

de Pasqua» sinó «Diumenge III de Pasqua». Les celebracions litúrgiques d'aquesta Cinqüentena expressen i ens ajuden a viure el misteri pasqual comunicat als deixebles del Senyor Jesús.

Les lectures de la Paraula de Déu dels vuit diumenges d'aquest temps en la santa missa estan organitzades amb aquesta intenció. La primera lectura és sempre dels Fets dels Apòstols, la història de la primitiva Església, que, enmig de les debilitats, va viure i va difondre la Pasqua del Senyor Jesús.

La segona lectura canvia segons els tres cicles: la primera carta de sant Pere, la primera carta de sant Joan i el llibre de l'Apocalipsi.

L'article

D'himnes i cants identitaris

Climent Forner, prev.

Totes les nacions del món, reconegudes políticament com a tals amb independència o sense, tenen els seus himnes i cants oficials; i no sols les nacions, sinó també les seves entitats culturals i esportives més rellevants. És tan evident aquesta realitat que no cal discutir-la, tot i que de vegades els Estats opressors o les organitzacions mundials també dominadores la neguin o la posin en dubte. Tots els humans hi tenim dret, ja que, més enllà del pa i de l'idioma, tenim necessitat absoluta dels diversos símbols com són les banderes, les tradicions culturals, els himnes que deia; formen part de la nostra personalitat col·lectiva. Catalunya, per exemple, la nostra molt estimada nació —coneguda i reconeguda com a tal pels nostres bisbes, però encara no, ni de bon tros, per l'Estat espanyol—, podríem dir que no existiria sense la Senyera, el cant dels Segadors i el virolai «Rosa d'abril» (a part, o a més, de l'himne del Barça i molts d'altres. Perdoneu).

Sobre el particular, un breu comentari. Jo, personalment i coincidint en això amb el bisbe Antoni Deig (a.c.s.), per més que sigui i em senti català a totes, preferiria «El cant de la senyera» de Joan Maragall a l'himne nacional català actual, «Els segadors», original d'Emili Guanyavents. No sé: aquest, per digne i emblemàtic que sigui, el trobo massa historicista i bel·licós; en canvi, l'altre és més líric i esperançat. I si, sense deixar de creure en una «Catalunya triomfant, rica i plena» a aconseguir «a cops de falç» contra l'enemic, «al damunt dels nostres cants» aixequéssim «una senyera» sobirana, que «en senyal de llibertat», «voleiant al grat de l'aire» i «amb el nostre cor fidel», no sols ens donés veu, sinó «llum als ulls i força al braç», què voleu més? Ah, si això ho cantéssim a l'uníson, ben agermanats, tots els habitants d'aquest país, nadius i vinguts de fora! Desapareixerien per sempre els quirigalls dels nostres dies que ens fan tant de mal.

De tal manera tothom s'hauria d'identificar amb allò que els llavis proclamen, que sempre m'han fet gràcia (per no dir pena) aquells futbolistes que, per més folrats de diners que estiguin, abans de començar un partit no entonen l'himne del club, sigui perquè no el saben, sigui perquè no el volen ni cantussejar. Els hauria de caure la cara de vergonya, per més aplaudiments que rebin del públic assistent a cada gol que fan.

Tot això ve a tomb de la Pasqua del Senyor que celebrem aquests dies. Si per Nadal les cançons populars catalanes arriben a eixordar; per Pasqua són les caramelles les que arreu arreu es fan sentir amb una alegria desbordant. La mona de Pasqua, per gormanda que sigui, i ho és molt, només ens aprofitarà de veritat si som capaços de corejar a cor què vols, cor què desitges, amb amb tots els resons angèlics i terrenals, el càntic dels càntics: «Al·leluia! Al·leluia!»

La Dita

«Armar-se un ball de bastons»

Sebastià Codina, prev.

Parlant, la gent s'entén. Generalment és això el que sol passar, a no ser que alguns busquin brega, s'esveri el galliner i s'escapi algun cop de puny. El ball de bastons és una de les danses populars més animades del nostre folklore. Els balladors, ells i elles, en dos grups i armats cadascun amb garrots enflocats i robustos, que representen l'arma de la juguesca, colpegen tant com poden, fent veure que lluiten, i el so brusc de les patacades marca el compàs i el ritme de la dansa. A vegades els garrots van de bòlit i els dits dels dansaires reben alguna cleca fora de lloc. Llavors s'organitza un aldarull que enverina la gresca. Per això diem: es van reunir els de dalt i els del mig i en comptes de parlar s'armà un ball de ball de bastons.

Defecte en la mirada

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Avui és Pasqua! Al·leluia! Torno a aprofitar la reflexió que el bisbe Toni Vadell va fer-nos durant la Quaresma per compartir amb vosaltres un dels efectes d'una vida transformada per la resurrecció de Crist.

Comentant la paràbola del sembrador, ens deia que un dia a l'oració va interrogar-se sobre el fet que el sembrador llencés llavor en terrenys que sabia que no donarien fruit. Més encara, recordant la metodologia ignasiana de meditar amb la imaginació, ens feu la confiança de la revelació que va rebre en aquella ocasió. Trobant-se enmig de la gent que observava la sembra d'aquell pagès, adonant-se que tothom murmurava i es burlava de l'estúpidesa de la seva manera de procedir, es va determinar a preguntar-li perquè ho feia.

— Bon sembrador, tu ets un home d'ofici, saps que la llavor que escampes al camí, al terreny rocós, enmig dels cards, no arribarà a donar fruit. A més, tothom se'n burla de tu. Per què ho fas, això?

— Mira, saps que em passa, -li respongué el sembrador- tinc un defecte en la mirada, resulta que veig terra bona per tot arreu!

Un dels efectes de la Pasqua és el canvi de mirada. El ressuscitat ja no predica ni fa signes, ja no mostra una nova manera de viure i de mirar. El ressuscitat, ara, es dedica a enviar el seu Esperit Sant perquè Ell operi canvis interiors en tots els sentits i en totes les dimensions. Un dels canvis que la gràcia pasqual procura és una mirada nova, una mirada que pateix del defecte que tenia aquell sembrador.

Tots sabem que una mirada mundana jutja, s'aprofita, abusa, menysté... És una mirada que no se centra en l'al-

tre sinó que se centra en un mateix i en els propis desitjos i passions. És una mirada autocomplaent, egocèntrica, que cerca justificar-se i mira pel propi interès.

Tots també sabem que la mirada del qui coneix i s'ha enamorat de Jesús disculpa, comprèn, es lliura, respecta, perdona... És una mirada que reconeix la realitat, sovint imperfecta i fràgil de l'altre, però cerca el seu bé i per això és vesteix de bondat i misericòrdia.

Una mirada ressuscitada veu més enllà: no es queda en allò que l'altre fa, sinó en allò que l'altre és. És una mirada que va més enllà del fer-se càrrec de la història, les ferides i llurs conseqüències. És una mirada que veu el que Déu va crear en cada persona, allò que s'amaga en els plecs de la seva ànima i pot revelar-se quan la llavor de l'Evangeli transformi la seva vida. Aquesta mirada no descarta ni calcula, és una mirada que somnia. És una mirada que canvia l'altre perquè li permet veure's en veritat i no pas des de les moltes mentides que ha acabat creient-se. Molt sovint, les persones no descobreixen qui són fins que algú les mira amb aquest "defecte" i sembla en elles llavors de vida assumint el risc de malaurar-les.

